

henholdt sig i det store og hele til de synspunkter, som de allerede havde givet udtryk for i rådet. Indien og Pakistan fastholdt deres uforsonlige holdning, og de polemiske konfrontationer mellem Kina og Sovjetunionen, som man havde oplevet under rådets møder, gentog sig i plenarforsamlingen. Frankrig og Storbritannien gav påny udtryk for tvivl med hensyn til hensigtsmæssigheden af at henvise sagen til generalforsamlingen. Storbritannien fremhævede således, at sikkerhedsrådet stadig var det forum, hvor man måske gennem bilaterale konsultationer i og udenfor rådet skulle udforske mulighederne for at prøve at overvinde vanskelighederne, standse kampene og finde en løsning på de højst komplicerede spørgsmål, som var årsag til krigsudbrudet.

Ingen af de nordiske lande fremkom med egentlige indlæg i debatten, idet dog Sverige oplæste en af den svenske udenrigsminister den 6. december 1971 afgivet udtalelse til pressen, og Danmark fremkom med en stemmeforklaring efter afstemningen, jfr. nedenfor under c).

b) Resolutionsforslagene.

Umiddelbart efter påbegyndelsen af plenarforsamlingens drøftelser fremlagde Argentina på egne og Burundis, Camerouns, Ghanas, Honduras, Indonesiens, Italiens, Japans, Nicaraguas, Sierra Leones, Somalias, Spaniens, Sudans og Tunesiens vegne et resolutionsforslag, der bortset fra nødvendige redaktionelle ændringer var identisk med det af sikkerhedsrådet forkastede ottemagtsforslag, jfr. ovenfor under I. Til forslaget, der i dagens løb undergik yderligere ændringer af redaktionel karakter, meldte sig efterfølgende en lang række afro-asiatiske og latinamerikanske medforslagsstillere, således at forslaget fik ialt 34 forslagsstillere.

I henhold til forslaget opfordrede generalforsamlingen Indiens og Pakistans regeringer til straks at træffe alle forholdsregler til et øjeblikkeligt ildophør og tilbagetrækning af deres væbnede styrker fra den anden parts territorium til deres egen siden af den indisk-pakistanske grænse, opfordrede til at intensivere bestræbelserne for hurtigt og i overensstemmelse med pagtens formål og principper at skabe de nødvendige betingel-

ser for de østpakistanske flygninges frivillige tilbagevenden til deres hjem, opfordrede alle stater til fuldt ud at samarbejde med generalsekretæren med henblik på at yde bistand og lindre flygningenes ulykke, opfordrede til at der udfoldedes enhver anstrengelse for at sikre civilbefolkningens liv og velfærd i konfliktområdet, anmodede generalsekretæren om at holde generalforsamlingen og sikkerhedsrådet løbende underrettet om gennemførelsen af resolutionen, besluttede at følge sagen nøje og mødes påny, hvis situationen krævede det, og opfordrede sikkerhedsrådet til at agere på passende måde i lyset af resolutionen.

Forslaget blev vedtaget samme dag med 104 stemmer for, 11 stemmer imod, medens 10 lande afstod. (Res. 2793 (XXVI)). Imod stemte Bhutan, Bulgarien, Cuba, Hviderusland, Indien, Mongoliet, Polen, Sovjetunionen, Tjekkosllovakiet, Ukraine og Ungarn. Danmark afstod sammen med Afghanistan, Chile, Frankrig, Malawi, Nepal, Oman, Senegal, Singapore og Storbritannien.

Et af Sovjetunionen fremlagt resolutionsforslag, der var identisk med det tidligere i sikkerhedsrådet fremlagte sovjetiske forslag, der ikke blev bragt til afstemning i rådet, kom heller ikke til afstemning i plenarforsamlingen.

c) Danmarks stemmeforklaring.

Efter afstemningen afgav Danmark den i bilag 6 optrykte stemmeforklaring, hvori det understregedes, at Danmarks afståelse på ingen måde betød en fravigelse af Danmarks fulde tilslutning til princippet om, at magt-anvendelse er et uacceptabelt middel til løsning af et hvert problem. Danmark var derfor enig i, at al militær aktivitet og alle voldelige handlinger måtte bringes til ophør. Fra dansk side fandt man imidlertid ikke, at resolutionen behandlede de grundlæggende politiske problemer på en sådan måde, at disse problemers udviklede beskaffenhed blev taget fuldt ud i betragtning. Endelig havde man fra dansk side bemærket sig den holdning, som indtoges af de medlemmer af sikkerhedsrådet, der endnu ikke havde bundet sig til nogen tekst, og fra dansk side ønskede man ikke at slutte op om en tekst, som kunne hindre fremtidige konstruktive bestræbelser fra disse staters side.